

деятельности, где выше производительность труда и добавленная стоимость, и содействует обеспечению устойчивого инклюзивного развития.

Это будет способствовать повышению инвестиционной активности и привлекательности стран, что позволит получить положительные эффекты прямых иностранных инвестиций для обмена новыми производственными технологиями, передачи опыта управления компаниями и структурной перестройки экономики стран-реципиентов.

Использованная литература:

1. World Investment Report 2019: Special Economic Zones / United Nations Conference on Trade and Development / [Electronic resource]. – Access mode: https://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2019_en.pdf. (дата доступа: 09.09.2019).

2. Открытые данные Всемирного банка [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://data.worldbank.org/indicator/ny.gnp.pcap.cd>. (дата доступа: 10.09.2019).

3. Рудый, К.В. Прямые иностранные инвестиции в Беларуси: инвестиционный разворот / К.В. Рудый // Банковский вестник. – 2016. – № 11 (640). – С. 8–13.

4. Бословяк, С.В. Прямые иностранные инвестиции и инвестиционная активность в странах ЕАЭС / С.В. Бословяк // Региональное развитие: проблемы и перспективы : материалы VI Всерос. науч.-практ. заочн. конф., с междунар. участ., Нефтекамск, 2017 / Нефтекам. фил-л Башкир. гос. ун-та; редкол.: А.В. Янгиров [и др.]. – Нефтекамск, 2017. – С. 172–178.

Поточне управління проектом

*Деренська Я. М., к.е.н., доцент кафедри управління та економіки підприємства
Національного фармацевтичного університету
kaf.yep@niph.edu.ua*

*Войтович В. І., магістр 2 курсу спеціальності «Економіка підприємства»
Національного фармацевтичного університету*

Проект – це певне завдання з визначеними вихідними даними й встановленими результатами (цілями), що обумовлюють спосіб його вирішення. Через масові зростання розмірів проектів, а також вимог щодо їх якості та термінів здачі до експлуатації необхідність в управлінні проектами зростає і набуває певного характеру, а саме необхідність координації використання людських та матеріальних ресурсів протягом життєвого циклу проекту за допомогою сучасних методів і техніки управління для досягнення відповідного рівня прибутків учасників проекту, високої якості продукції. На сьогодні управління проектами – це визнана у всьому світі методологія вирішення організаційно-технічних проблем, це філософія керівництва проектами. Умови ринку стають більш вибагливими та жорсткими, підвищуються темпи змін, що відбуваються.

Проект має ряд лише йому властивих ознак: зміна стану проекту задля досягнення його мети; обмеженість у часі; обмеженість ресурсів; унікальність. Унікальність проектної діяльності пов'язана з неможливістю в повній мірі використовувати статистичну інформацію (оскільки подібних проектів може не бути взагалі) і передбачати перебіг подій за окремими проектними роботами з високим ступенем імовірності отримання запланованих результатів. Вплив зовнішнього середовища може

викликати як позитивні, так і негативні зміни у проекті, саме для цього потрібне поточне управління проектом. Для того, щоб у разі виникнення позитивних наслідків проект-менеджер зміг вчасно виявити та використати їх, а у разі виникнення негативних наслідків зміг мінімізувати витрати на їх ліквідацію.

Управління проектами можна розділити на три рівні (табл.), кожен з яких має свої елементи та інструменти.

Таблиця

Рівні управління проектами

Рівень управління	Визначення	Елементи	Інструменти
Стратегічний рівень управління проектами	Процес формування цілей та визначення заходів, які допоможуть досягнути бажаних результатів	<ol style="list-style-type: none"> 1. Визначення підстави для виконання проекту 2. Визначення цілей 3. Попередній підбір команди проекту 4. Визначення робіт та їх послідовності 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Аналіз потреб підприємства або попиту 2. Документальна констатація цілей 3. Аналіз визначених робіт 4. Ідентифікація та документація робіт
Оперативний рівень управління проектами	Процес конкретизації та деталізації стратегічного рівня управління	<ol style="list-style-type: none"> 1. Визначення зв'язків між роботами 2. Оцінка тривалості кожної роботи та проекту в цілому 3. Остаточне визначення кількості робітників 4. Планування матеріальних ресурсів за проектом 5. Планування управління якістю 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Побудова сіткових графіків 2. Побудова організаційної та робочої структур проекту 3. Розробка бюджету проекту та побудова календарних графіків потреб проекту 4. Визначення критеріїв якості та розробка плану з контролю якості
Поточний рівень управління проектами	Процес контролю параметрів проекту, виявлення та ліквідації негативних відхилень від планових показників	<ol style="list-style-type: none"> 1. Контроль витрат 2. Контроль тривалості робіт та проекту в цілому 3. Контроль ресурсів проекту 4. Контроль якості виконання проекту 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Моніторинг витрат, метод скоригованого бюджету, побудова бананоподібних кривих 2. Моніторинг фактичних строків початку кожної з робіт, використання методу максимального скорочення робіт 3. Моніторинг ресурсів 4. Метод системного контролю якості

Оточення проекту має колосальний вплив на проект, що викликає негативні наслідки у проекті (збільшення тривалості проекту, незаплановані витрати, недостатність ресурсів та інше). Такі негативні наслідки потребують внесення змін до запланованих параметрів проекту. Через це менеджер проекту повинен безперервно спостерігати за поточними параметрами проекту і в разі виявлення негативних відхилень вчасно їх ліквідувати.

Система контролю за виконанням проекту – це логічна структура формальних та неформальних процедур для аналізу та оцінки процесу виконання проекту та оцінки

ефективності управління ресурсами, витратами, зобов'язаннями протягом усього терміну його реалізації (періодичний моніторинг поточної діяльності, порівняння обсягів та витрат із плановими стандартами проекту, виявлення відхилень із метою усунення додаткових витрат). Предметом контролю є факти і події, перевірка виконання конкретних рішень, з'ясування причин відхилення, оцінка ситуації, прогнозування наслідків. До процесів контролю включають: визначення результатів діяльності на основі зіставлення результатів здійснення рішень із запланованими; порівняння показників очікуваного й фактичного виконання планів; аналіз ймовірних відхилень від запланованих показників; перевірку припущень; перевірку методичної та змістової узгодженості планового процесу, проведення необхідних робіт для виправлення ситуації.

Для поточного управління витратами проекту запропоновано використовувати алгоритм, наведений на рис.

Рис. Алгоритм виявлення та ліквідації відхилень по витратам

Даний алгоритм має одне ключове місце, де порівнюються витрати на впровадження заходів щодо ліквідації відхилень з максимально припустимим бюджетом проекту. У разі перевищення витратами рівня максимального бюджету заходи не впроваджують і навпаки.

Розроблений алгоритм допоможе керівникам проектів вчасно виявляти та ліквідувати відхилення від запланованих параметрів, що, у свою чергу, дозволить зменшити розміри незапланованих витрат у проекті за порівняно невеликий проміжок часу.

Використана література:

1. Кожушко, Л. Ф. Управління проектами: Навч. посіб. / Л. Ф. Кожушко, С. М. Кропивко. – К.: Кондор-Видавництво, 2015. – 388 с.
2. Петренко, Н. О. Управління проектами: навчальний посібник. / Н. О. Петренко, Л. О. Кустріч, М. О. Гоменюк. – К.: «Центр учбової літератури», 2015. – 244 с.

Теоретичні основи визначення поняття «інноваційна активність» підприємства

Слісін В. А., здобувач вищої освіти за другим (магістерським) рівнем

2 курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування»

Національного фармацевтичного університету

Науковий керівник: Миколенко О. П., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і адміністрування Національного фармацевтичного університету

Досліджуючи проблемні аспекти активізації діяльності виробничих підприємств будь-якого регіону на основі інновацій, першочерговим завданням є визначення суті категорії «інноваційна активність». Спираючись на різні теоретичні надбання, проведено класифікацію понять. Незважаючи на розбіжності щодо розуміння змісту інноваційної активності підприємства, тлумачення цього поняття можна звести до трьох головних підходів. Розглянемо більш детально особливості трактувань інноваційної активності підприємства в межах кожної групи.

Найпопулярнішими є дві точки зору: перша розглядає інноваційну активність як цілеспрямовану діяльність в сфері створення і впровадження нововведень, а друга – як характеристику інноваційної діяльності, що відображає можливості підприємства оновлювати елементи виробничої інноваційної системи. Відповідно до першої точки зору категорія «інноваційна активність» ототожнюється із інноваційною діяльністю та охоплює «комплекс дій, що спрямовані на розробки та запровадження нових чи удосконалених продуктів, технологічних процесів, способів, пов'язаних із реалізацією інноваційної продукції» [1]. Відповідно, система показників, на основі яких визначають рівень інноваційної активності підприємства, включає діагностику показників ефективності та результативності діяльності підприємств в сфері інновацій.

Інший підхід до розуміння змісту інноваційної активності розглядає це поняття як характеристику, що відображає спроможність підприємства здійснювати інноваційні зміни. Саме ця властивість є головним критерієм віднесення підприємства до інноваційно-активних. Дане трактування як здатність до здійснення інноваційних перетворень у виробничій діяльності не є достатньо обґрунтованим, бо наявність інноваційних ресурсів лише сприяє успішному впровадженню інновацій. Однак,